

hvad det har kostet at opføre Anstalten, saa kommer man op paa en Udgift for hvert af de unge Mennesker paa over 1 100, ja maaske 1 200 Kr. aarlig. Af Finansloven vil man se, at de danske Plejehjemsforeninger, der har Forsorgen for ikke mindre end 4 892 Børn, derimod maa nøjes med et Bidrag af Staten paa Kr. 12,50 pr. Barn. Kommunerne betaler selvfølgelig deres Bidrag, og Foreningerne maa saa i øvrigt selv klare sig, som de bedst kan, klare sig ved private Tilskud fra Børnehjælpsdagen og lignende. Udgifterne til de statsanerkendte Børnehjem er 122 000 Kr. Efter den sidste Fortegnelse fra i Fjor fandtes der paa disse Børnehjem 1 748 Børn. Her giver Staten altsaa et aarligt Tilskud af 70 Kr. pr. Barn. Baade Plejehjemsforeningerne og de statsanerkendte Børnehjem tager sig af de stakkels Børn, som maaske savner det bedste, et Barn kan have her i Livet: en god og kærlig Moders Pleje og Pasning. Hvad Statens Bidrag angaar, er Springet fra de 70 Kr. pr. Barn til Børnehjemmene og de 1 100—1 200 Kr. for hvert af de unge Mennesker paa Braaskovgaard saa svimlende stort, at man spørger sig selv: Gøres der nok for disse Børn, ofres der nok for at hindre de gode Børn i at skeje ud og blive, hvad man kalder forbryderske og forsømte Børn? Man vil maaske sige, at det er ikke alle Børn, der skikker sig lige vel, og derfor vil man, hvad man end gør, faa med forbryderske og forsømte Børn at gøre, og det er desværre rigtigt nok, men ser man Listerne igennem over Drenge paa Braaskovgaard og Pigerne paa Vejstrup-Hjemmet og Fangerne i vore Straffeanstalter, vil man se, at det langt overvejende Antal af disse enten har haft daarlige Hjem eller slet intet Hjem; de har aldrig prøvet den Lykke, det er, i Barndommen at have en kærlig Moders omhyggelige Pleje. Disse Børn er fra Fødselen ikke slettere end andre Børn, men Samfundet har forsømt dem i allerhøjeste Grad, og mange af disse Stakler har lidt umaadelig Skade, ja, maaske Skade for hele Livet. Det er Samfundets Pligt at tage sig af disse forældreløse ulykkelige Børn, vi maa være dem i Faders og Moders Sted. I Virkeligheden er det jo rige Stiforældre, disse Børn har, men naar man saa ser, at der af Staten kun ofres 12½ Kr. op til 70 Kr. aarlig til disse Børn, maa man indrømme, at det ikke er ret megen Glæde eller ret megen Opdragelse, de kan faa for saa usle smaa Summer. De gode og flinke Børn sender man ud til

Bønderne, for at de kan arbejde og ernære sig selv, men det er ikke altid af Kærlighed til disse Børn, at Bonden tager sig af dem; for det meste er Grunden den, at han paa den Maade faar en billig Arbejdskraft i saadan en lille Dreng eller Pige. Det kan det offentlige ikke være bekendt. Samfundet maa herefter ofre anderledes Summer paa disse Børns Opdragelse; man har en Forpligtelse til at sørge for, at de faar et godt Hjem og en lys og lykkelig Barndom.

Der er ogsaa andre uheldige Forhold, det offentlige bør raade Bød paa. Staten burde saaledes yde et saa stort Tilskud til Kommunerne, at hver eneste Kommune i vort Land kunde blive i Stand til og pligtig at oprette kommunale Vuggestuer og Børnehaver, Fritidshjem og Dagarbejdsskoler. Som Samfundet er indrettet nu, er det i næsten alle Arbejderhjem saalan, at Hustruen maa gaa ud paa Arbejde for at holde det fælles Hjem sammen. Derfor maa det være det offentliges Pligt at træde til og hjælpe disse Familier at opdiage deres Børn; vi kan ikke forsvare, at Tusinder og atter Tusinder af Børn er overladte til sig selv og prisgivne Gaden og alle de Fristelser, der er forbundne dermed.

Saa er der de smaa spæde Børn. Det er i Øjeblikket saaledes, at skal en Moder have en Dagpleje til sit lille Barn, maa hun i Regelen betale Mælken og en —8 Kr. om Ugen for Pasningen. Man skulde tro, at det, naar man betaler en saadan Plejeløn, var nemt at faa nogen til at passe Barnet; men det er slet ikke Tilfældet. En saadan Moder maa meget ofte gaa Tigergang fra Hjem til Hjem for at faa nogen til at passe det lille Barn, og megetofte maa hun forsømme sit Arbejde, fordi hun ingen kan faa til at passe det; men det er en enligstillet Kvinde med Barn, erhun dog nødt til at passe sit Arbejde for at kunne leve nogenlunde ordentligt. Forholdet er i Virkeligheden ganske fortvølet; her maa og bør Samfundet træde jælpende til.

Der er ogsaa et andet Spørgsmaal, jeg gerne vil omtale; det angaar den tigtsommelige arbejdende Kvinde. Der er en Lov, der hjemler dem Ret til Undetøttelse indtil 4 Uger efter Fødselen. Jeg vil henstille til Regeringen, om denne Lov maatte blive forandret og blive noget bedre overholdt. Mange arbejdende Kvinder begynder deres Arbejde i Fabrikken 2 Uger efter Nedkomsten, de skaffe en Lægeattest for, at de er arbejdsdygtige, og saa faar de Lov til at begynde deres